

آیا کسی برای ناامیدی ما و این وضعیت بی‌ثابت پاسخی دارد؟

26 مرداد 1404

پوران درخشنده با انتقاد از وضعیت سینمای کودک و مشکلات موجود در تولید فیلم گفت: من ۹ سال آماده ساخت فیلم بودم ولی مجوز آن را نگرفتم و حالا در این شرایط مثل خیلی‌های دیگر به بی‌انگیزگی رسیده‌ام. آیا کسی برای ناامیدی ما و این وضعیت بی‌ثابت پاسخی دارد؟

کارگردان فیلم‌های «پرندۀ کوچک خوشبختی»، «بچه‌های ابدی» و «هیس دخترها فریاد نمی‌زنند» که چند سال است در انتظار گرفتن پروانه ساخت فیلم «هیس پسرها گریه نمی‌کنند» به سر می‌برد، به تازگی جایزه یک عمر دستاورد هنری را از بنیاد نلسون ماندلا گرفته؛ جایزه‌ای که این فیلمساز پس از سال‌ها فعالیت در سینمای کودک و نوجوان دریافت کرده و آن را بسیار ارزشمند می‌داند چرا که معتقد است نلسون ماندلا تلاش زیادی را برای کودکان سرزمینش و آینده کشورش انجام داد و او چیزهای زیادی از جمله بخشش و دوری از جنگ و گریز را از این سیاستمدار نامی آموخته است.

درخشنده که تاکید دارد در تمام سال‌های فعالیتش برای جامعه ایرانی و با هدف آگاهی‌بخشی، بخصوص برای بچه‌ها کار کرده، در گفت‌وگویی با ایسنا بیان کرد: بچه‌ها آینده هر کشوری هستند و اگر آن‌ها با انسانیت، بخشش و مهر، بزرگ و تربیت شوند، طبیعتاً آینده آرامش بخش‌تری خواهند داشت و ارزش این جایزه بخاطر همین مسائل برای من بیشتر است؛ منتها در این سال‌ها با وجود تلاش‌ها، نتوانستم آنچه را می‌خواستم انجام دهم.

او با اشاره به برخی خبرهایی که در یک سال اخیر از آزارهای جسمی و جنسی کودکان در مدارس و به طور مشخص در یک مدرسه پسرانه توسط ناظم آنجا منتشر شده بود، ادامه داد: هر بار که این خبرها را خواندم حالم به شدت بد شد و از خودم پرسیده‌ام چه کاری می‌توانستم بکنم که نکردم؟ کار من به عنوان یک فیلمساز آگاهی بخشی بود ولی اجازه کار به من داده نشد. این در حالی است که هم رسانه‌ها و هم ما به عنوان فیلمساز باید مدعی باشیم و وقتی بحرانی را در جامعه می‌بینیم، از آن صحبت کنیم اما همیشه همه چیز را در سکوت می‌گذرانیم، به‌ویژه در چند وقت اخیر که شرایط به حدی از بی‌انگیزگی رسیده که کسی دیگر پیگیر خیلی از مسائل نمی‌شود و من هم یکی از آن بی‌انگیزه‌ها هستم و امیدی ندارم.

درخشنده با اشاره به «هیس پسرها گریه نمی‌کنند» که هنوز پروانه ساخت ندارد و صادر نشدن مجوز آن در سال‌های اخیر او را بابت پیگیری تازه بی‌انگیزه کرده است، ادامه داد: من ۹ سال است که کار نکرده‌ام، چرا؟ یک نفر جواب این سوال مرا بدهد که چرا من نوعی نتوانستم پس از ۹ سال حتی یک فیلم بسازم آن هم در شرایطی که آماده کار بودم! باید پاسخ داده شود که در این سال‌ها برای سینمای کودک و نوجوان چه کرده‌ایم؟ برای نسل جدید چه کاری انجام داده‌ایم؟ نسلی که ما همیشه چند گام از آن‌ها عقب‌تر بوده‌ایم و روز به روز هم عقب‌تر می‌رویم در حالی که آن‌ها مدام رو به جلو حرکت می‌کنند.

کارگردان «شمعی در باد» با اشاره به وجود شرایط نامطمئن برای کار در سینما گفت: ما مدام نگران این هستیم که زیر پایمان خالی شود در حالی که در برهه زمانی فعلی بخصوص بعد از جنگ ۱۲ روزه باید خیلی کار می‌کردیم و امکانات بیشتری در اختیار فیلمسازان قرار می‌گرفت. سینماگران با حمایت و کمک دولت باید برای کار دعوت می‌شدند ولی متأسفانه نمی‌دانم ما کجای این قصه هستیم!؟

درخشنده که اواخر سال گذشته برای فیلمنامه‌ای با نام «مادر زمین» پروانه ساخت گرفت، در پایان این گفت‌وگو با یادآوری اینکه ساخت فیلم و کار کردن درباره یکسری موضوع‌ها به رویا تبدیل شده چون مشکلاتی در صدور مجوز وجود داشته است، گفت: سختی شرایط کار را به جایی رسانده که حتی اگر پروانه ساخت هم بگیری، هزینه تولید آنقدر زیاد شده که امکان ساخت وجود ندارد و با قیمت‌هایی که هر لحظه تغییر می‌کنند امنیت و ثباتی برای کار وجود ندارد که البته این‌ها بخشی از مشکلات فیلمسازی است که خانه‌نشین شده‌اند. در این وضعیت باید پرسید که این اوضاع قرار است به کجا برسد و چطور قابل کنترل است؟ سرانجام سینمای کودک چه می‌شود؟ آیا قرار است همه ما سراغ یک نوع خاصی از فیلمسازی برویم؟